

SOLEMNITAT DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT
Homilia de Mons. Lluís Martínez Sistach, cardenal de Barcelona
27 d'abril de 2009

Celebrem amb una especial devoció la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, Patrona principal de Catalunya, al Santuari de la seva muntanya santa. Ho fem commemorant 600 anys del Monestir en Abadia, i els 50 anys de la Consagració d'aquest altar major de la Basílica. La Moreneta està íntimament vinculada a la nostra vida cristiana i a la vida cultural i social dels catalans. La Mare de Déu de Montserrat ha fet història ben present i ben unida amb el nostre poble més que mil·lenari. Per això, és per a tots els qui participem en aquesta eucaristia un autèntic privilegi, i d'una manera molt especial per a mi, Cardenal de Barcelona i Metropolità de la Província Eclesiàstica on es troba aquest preuat Santuari.

Montserrat, per l'estimada comunitat benedictina i per la munió de pelegrins i visitants d'arreu del món, sempre ha estat un Santuari que ha viscut la catolicitat de l'Església i que ha participat de l'esperit del nostre poble obert i acollidor. Enguany en el si de l'Església vivim la commemoració del bimil·lenari del naixement de Sant Pau, l'apòstol dels gentils. L'estem celebrant seguint les petjades de l'apòstol que ens menen cap a Jesucrist, el nostre estimat i únic Salvador, per tal que podem gaudir de l'encontre personal amb el Senyor.

La vida de Pau en Crist comença el dia en què, segons les seves mateixes paraules, "Déu em va revelar el seu Fill perquè jo l'anunciés als pagans" (Ga. 1, 16). Aquell encontre personal amb Jesús ressuscitat fou cabdal. Jesús l'esperava al camí de Damasc. Prop de la capital de Síria, el perseguidor es va convertir en predicador, l'enemic en amic, l'home encegat per l'odi esdevingué un home il·luminat per l'amor. En el cor de Pau, la pràctica de la Llei i de les prescripcions minucioses ha deixat pas a un nou coneixement, el coneixement de Crist. Ell és qui dóna la plenitud i el sentit de la vida a l'antic fariseu. La vida de Pau, després de Damasc, tindrà un sol nom: Jesús, el Senyor.

Pau actua tal com Jesús ha actuat, perquè ha estat transformat en Crist i és Crist qui l'habita. La seva vida ja no li pertany, perquè també Jesús decidí que la seva vida no li pertanyia i la va donar generosament, com diu l'apòstol: "El Fill de Déu em va estimar i es va entregar ell mateix per a mi" (Ga 2, 20). Aquesta convicció de ser estimat per Crist el porta a respondre amb amor a aquest amor i podrà dir d'ell mateix: "Ja no sóc jo qui visc, és Crist que viu en mi" (Ga 2, 20).

Benvolguts monjos i benvolguts germans, quina prova de conversió tan profunda i fecunda va viure Saule de Tars! Aquell encontre personal amb el Senyor està a la base de la seva vida cristiana, com ho ha d'estar en la nostra vida cristiana laïcal, monacal o sacerdotal. És el que diu Benet XVI a l'inici de la seva encíclica "Déu és amor": es comença a ser cristià per la trobada amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva (cf. n. 1).

Amb la pregària, amb la celebració de l'eucaristia i dels sacraments i amb l'estimació a tots els germans hem de propiciar l'encontre personal de cadascú de nosaltres amb el Crist per tal de rebre la gràcia de Déu que ens adhereixi més i més a Jesucrist i puguem dir com l'apòstol, "ja no sóc jo qui visc, és Crist que viu en mi" (Ga 2, 20).

Tots els cristians hem de prendre major consciència que la vida cristiana consisteix en estimar Déu i estimar els germans, a tots, especialment als pobres i necessitats, i també als enemics. Estimar. Què fàcil ens ho ha posat el Senyor! I la perfecció de l'amor és la santedat. Què imaginem quan parlem dels sants? Sembla que no sigui per a nosaltres. Ens equivoquem.

Joan Pau II diu que la primera i fonamental vocació de tots els batejats és la vocació a la santedat, és a dir, a la perfecció de l'amor (cf. *Christifideles laici*, n. 16). Gràcies, Senyor, perquè ens ha creat a la teva imatge i semblança i ens has salvat perquè siguem sants com tu ets sant.

Quin és el paper de l'Església en el món d'avui? Quin servei ha de prestar a la nostra societat? Si els cristians vivim una espiritualitat sòlida i profunda, ben trinitària, centrada en Jesucrist, assumint les responsabilitats humanes i cristianes, harmonitzant l'acció i la contemplació, col·locant Déu en el centre de la nostra vida i amb una adhesió al Senyor com visqué Sant Pau, ja trobarem què hem de fer per servir la nostra societat i hi esmerçarem la nostra vida. Avui necessitem cristians de pedra picada, de ferro forjat per l'acció de Crist que no ha vingut a condemnar al món sinó per salvar-lo i donar la seva vida perquè tinguem vida abundant. Cal obrir itineraris d'iniciació cristiana en què, a través de l'escolta de la Paraula, la celebració de l'Eucaristia i l'amor fratern en comunitat, els cristians puguin practicar una fe cada cop més adulta (cf. *Sínodo Episcopal sobre la Paraula de Déu*, proposta 38). D'aquesta manera l'Església tindrà un paper rellevant en la societat, el paper que li correspon.

Maria, portant Jesús en les seves entranyes virginals, anà decididament a la muntanya per servir a Elisabet i portar-li el seu Senyor. Saule de Tars, seduït per Jesucrist, anà arreu del món anunciant l'Evangelí: la seva vida, viscuda en i amb Crist, va ser un buidar-se a favor de l'Evangelí, per convertir-se en missatger d'un anunci: Jesucrist mort i ressuscitat. Pau és apòstol no per opció o per mèrits propis sinó per la crida amorosa que ha rebut del Senyor. Per això dirà: "Ai de mi si no anunciés l'Evangelí" (1Co 9, 16).

L'Església és més apostòlica com més i millor transmet la fe en el Crist. Tots hem rebut el mandat de transmetre fidelment el tresor de la fe. Això ens ha arribat a nosaltres, precisament perquè els qui ens van precedir en el temps van assumir la responsabilitat de passar-nos la torxa de la fe i de l'amor revelats en Jesucrist. Si creiem que la fe és alliberament, força d'amor i d'unió entre els homes i missatge de salvació, de consol i d'esperança per a les hores de temença ¿què ens impedeix de viure com els deixebles de Crist? Estem cridats a ser icones visibles del Déu invisible, som urgits a fer present el Crist enmig del món. És, certament, un servei molt necessari i urgent que hem de prestar als homes i dones de Catalunya. Aquest és el paper que ha de realitzar l'Església enmig del món. Perquè, com ens va recordar Pau VI, en un document molt actual, l'Església existeix per evangelitzar i evangelitzar és la seva missió essencial (cf. *Evangelii nuntiandi*, n. 14). En el Pla Pastoral de l'Arxidiòcesi de Barcelona el primer objectiu prioritari consisteix a transmetre la fe als joves. El recent Sínodo episcopal sobre la Paraula de Déu, s'ha afirmat que "la missió d'anunciar la Paraula de Déu és tasca de tots els deixebles de Jesucrist com a conseqüència del seu baptisme... Atès que la Paraula de Déu s'ha fet carn per comunicar-se als homes, un mode privilegiat per conèixer-la és a través del trobament amb testimonis que la fan present i viva" (proposta 38).

Celebrant la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat en aquesta santa muntanya, recordem més les arrels cristianes de Catalunya. La nostra identitat està amarada de cristianisme, i si és veritat que el context social del país és de pluralisme, és cert també que la presència i activitat dels cristians en la nostra societat és molt considerable. La presència dels signes, símbols i celebracions cristians en la societat és ben coherent amb la nostra identitat cultural i amb la nostra realitat actual. L'Estat és aconfessional, però la societat no, perquè els seus membres, moltíssims d'ells, es professen religiosos. I la riquesa d'una convivència social ben democràtica consisteix en que els ciutadans, individualment o associats, hi aportin les seves conviccions i continguts religiosos, especialment els de la religió que té un arrelament notori en la societat, com és la catòlica. Això està d'acord amb la sana laïcitat de l'Estat que

recolza en aquelles paraules de Jesús que han esdevingut patrimoni de la humanitat: “Doneu a Déu el que és de Déu, i al Cèsar el que és del Cèsar” (Mt 22, 21; Mc 12, 17; Lc 20,25).

En l'actualització de la Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat del bisbe Torras i Bages, que els bisbes de Catalunya férem l'any 2006, escrivíem que “demanem a la Santa Engendrada de l'Etern, la continuïtat del nostre poble i al fidelitat a les arrels cristianes de la nostra cultura, perquè la seva veu no manqui mai en la gran simfonia dels fills i filles de Déu: 'Lloeu al Senyor tots els pobles, glorifiqueu-lo, totes les nacions' (Sl 116)”.